

Normal 0 19 false false false LT X-NONE X-NONE

Klausimas, kodėl Krišna neatsiliepia į savo bhaktų garbinimą, jaudina ne vieną, praktikuojantį Krišnos sąmonės procesą. Šiuose tekstuose Krišna pats paaiškina tai gopėms, kurios pyko ant Krišnos už tai, kad šis paliko jas visas prieš pat prasidedant raso [Save](#) s šokiui. Iš pradžių jis suteikė joms didelę viltį, jog visi jų dvasiniai troškimai bus išpildyti, tačiau vėliau, netaręs nei žodžio jis jas paliko, ir atrodė, jog visam laikui. Kai gopių meilės ir išsiskyrimo jausmai pasiekė tokias aukštumas, jog Krišna tiesiog nebegalėjo nuo jų pasislėpti, Jis vėl joms pasirodė. Nors gopės labai džiaugėsi, jog Krišna jų nepaliko visam, jos pyko ant Jo, nes mylintis ir mylimas žmogus negali elgtis visiškai savavališkai, neatsižvelgdamas į tai, kokį skausmą suteiks tiems, kurie jį myli. Tad gopės apkaltino Krišną, o Krišna joms teisinosi. Paskaitykite šiuos nuostabius posmus iš "Śrīmad Bhāgavatam" 10-tos giesmės 32 skyriaus su tiek pat nuostabiais Višvanatha Čakravarti Thakuros komentarais.

15 tekstas

*sabhājayitvā tam anaṁ ga-dīpanaṁ
sahāsa-līlekā aṁ a-vibhrama-bhruvā
saṁ sparśanena ka-kā tā ghri-hastayo
saṁ stutya āt kupitā babhāṁ ire*

Śrī Kṛṣṇa pažadino romantiškus gopių troškimus, ir jos pagerbė Jį žvilgčiodamos į Jį žaismingomis šypsenomis, meiliai gestikuluodamos antakiais, ir pasidėjusios ant savo kelių, masažuodamos Jo rankas bei pėdas. Vis dėlto net Jį garbindamos, jos truputį pyko ant Jo ir todėl kreipėsi į Jį šiais žodžiais.

Visvanatha Cakravarti Thakura: Šis posmas aprašo nenorėjusių pasiduoti Kṛṣṇos santuokinės meilės siekiams gopių veiksmus. Išraiškingais antakių judesiais, išreiškiančiais jų asmeninius jausmus, žvilgčiodamos gopės pagerbė Kṛṣṇą, kuris joms sukurstė geismą (anaṅga-dīpanam). Sabhājayitvā reiškia, kad gopės pagerbė Kṛṣṇą atitinkančiomis emocijomis, bandydamos nuslėpti savo meilės pyktį, galvodamos: „Prieš tai Kṛṣṇa mus atstūmė, o dabar Jis grįžo ieškodamas malonumo sau.“ Bandydamos nuslėpti savo pyktį, jos pradėjo girti Kṛṣṇą, ant savo kelių laikydamos Jo pėdas bei rankas. Āṅka-kā tā taip pat gali reikšti, kad gopės uždėjo savo rankas ir pėdas ant Kṛṣṇos kelių.

Patenkintos Kṛṣṇos rankų ir pėdų prisilietimu gopės šlovino Jį: "Ach! Tavo pėdos ir rankos ypatingai vėsios. Išlaisvinęs mus nuo skausmingos išsiskyrimo ugnies, Tu tikrai pasirodei esąs gaivinantis mėnulis, nežinantis nei liūdesio, nei kančios." Pagyrusios Kṛṣṇą tokiais sarkastiškais žodžiais, gopės truputį supyko. Nors jų pyktis šiek tiek sušvelnėjo nuo ekstazės, kai jos pamatė Kṛṣṇą, vis dėlto pykčio pėdsakas liko prote. Tokioje proto būsenoje jos pradėjo kalbėti.

16 tekstas

*śrī-gopya ūcu
bhajato 'nubhajanty eka*

*eka etad-viparyayam
nobhayā ś ca bhajanty ek
etan no brūhi sādhu bho*

Gopės tarė: Kai kurie žmonės atsako meile tik tiems, kurie juos myli, o kiti rodo savo meilę net ir abejingiems ar priešiškiems. O dar kiti nerodo meilės niekam. Brangus Kṛṣṇa, prašome, paaiškink mums tinkamai šitą reikalą.

Visvanatha Cakravarti Thakura: Kiekviena gopė savo mintyse pati sau galvojo: „Kṛṣṇa a įstūmė mus į tokią apgailėtiną situaciją, nors mes esame visų Jį mylinčių bhaktų puošnūs brangakmenis. Mes turime Jo paklausti, kodėl Jis taip pasielgė.“

Kitos gopės mąstė: „O Kṛṣṇa, ar Tu mus myli, ar esi abejingas mums, ar priešiškas mums? Nors egzistuoja šios trys galimybės, mes negalime suprasti, kuri iš jų yra teisinga. Dar daugiau, ar Tavo meilė yra sąlygiška ar besąlygiška? Ji negali būti sąlygiška, nes žmogus, turintis sąlygišką meilę, pamalonina tuos, kurie padeda jam išpildyti savo troškimus, todėl jis neatstumia jų ir nepasmerkia jų kančias. Tačiau Tu bandei mus nužudyti, sudegindamas mus išsiskyrimo su Tavim ugnyje.“

„Taip pat Tavo meilė negali būti besąlygiška, nes Tu atstūmei mus baisaus miško tankmėje vidury nakties. Ir nors matei mūsų kančias, Tu visiškai dėl to nepergyvenai. Mes matome čia kažkokį motyvą, todėl tai negali būti besąlygiška. Mes taip pat galime suvokti, kad Tu nesi abejingas mums, nes matome, kaip bandai mus padaryti laimingomis ir nusiminusiomis. Taip pat tai nėra priešiškas, kuris turėtų būti arba ilgalaikė antipatija arba priešiškas, susijęs su tam tikrais nepalankiais įvykiais. Tai nėra ilgalaikė antipatija, nes mes nematome jos Tavyje. Lygiai taip pat tai neturėtų būti dėl nepalankių veiksmų, kadangi mes nepadarėme nieko priešiško Tavo atžvilgiu.“

„Iš tikrųjų, Tu galėtum būti pavyzdys žmogaus, turinčio tam tikrą iškrypėlišką priešišumą, pasižymintį pagiežingu troškimu žaloti tuos, kurie juo pasitiki. Neturėtume sakyti to atvirai savo lūpomis, bet mes užduosime tau klausimus rebusų forma, o Tu, Kṛṣṇa, pats turėsi tinkamai atsakyti, kad tiesa šiuo klausimu išaiškėtų.“

Kiekviena gopė jautė tuos pačius jausmus savo širdyje, todėl jos visos mąstė panašiai. Tuomet

viduje šios panašiai nusiteikusių gopės kalbėjo: „O pats protingiausias, O Kṛṣṇa, prašau, atsakyk mums į šį rebusą. Yra tokie žmonės, kurie gerbia tik tuos, kurie gerbia juos. Jų pagarba sąlygiška. Jie rodo pagarbą, tikėdamiesi kažko, ir jei to negauna, pagarbos ilgiau neberodo. Tai yra sąlygiška meilė. Visiška priešingybė tam yra tie, kurie rodo pagarbą net ir tiems, kurie jų negerbia. Jų pagarba besąlygiška. Nesitikėdami sau jokio rezultato, jie rodo besąlygišką meilę.

„Trečiam tipui priklauso žmonės, kurie negerbia nieko, nesvarbu, ar kitas žmogus jį gerbia ar ne. Šiuo atveju nėra jokios kalbos apie sąlygišką ar besąlygišką meilę. Šie žmonės yra abejingi. Neapykanta ir priešiškusmas taip pat nėra santykių mainai, todėl žmonės, kurie nekenčia ar yra priešiški, taip pat pakliūna į nepagarbos kategoriją.“

Nors visa tai čia aiškiai nepaminėta, šiek tiek tai paaiškės iš Kṛṣṇos atsakymų. Gopės tarė: „Kṛṣṇa, prašome, pasakyk kažką, paaiškink mums šį dalyką, kas kam atsiliepia ir kas nesugeba to padaryti? Turi atsakyti tinkamai (sādhū), nenukrypdamas nuo temos.“

17 tekstas

*śrī-bhagavān uvāca
mitho bhajanti ye sakhyaḥ
svārthāikāntodyamā hi te
na tatra sauhṛdaḥ dharma
svārthārthaḥ tad dhi nānyathā*

Aukščiausias Dievo Asmuo tarė: Vadinamieji draugai, kurie rodo meilę vienas kitam siekdami tik naudos sau tikrai yra savanaudžiai. Jie nežino tikros draugystės, ir lygiai taip pat jie nesilaiko tikrųjų religijos principų. Iš tiesų, jeigu jie nesitikėtų naudos sau, jie ir neatsilieptų į draugystę.

Visvanatha Cakravarti Thakura: Suprasdamas gopių ketinimus, Kṛṣṇa atsakė. „Tie, kurie atsiliepia vienas kitam tikėdamiesi atlyginimo už savo pagalbą, taip elgiasi išskirtinai dėl atpildo, kurio laukia sau dabar arba ateityje. Jie iš tiesų garbina tik save ir nieką kitą. Jų tarpusavio mainai kitaip nevyktų. Jie yra savanaudžiai, kupini geismingų troškimų, o jų meilė - sąlygota. Todėl šie žmonės neturi meilės (sauhrdam:prema). Jie taip pat neturi jokios dharmos (nepriekaištingo religingumo).“

Tekstas 18

*bhajanty abhajato ye vai
karuṁ āṁ pitarau yathā
dharmo nirapavādo 'tra
sauhṁ daṁ ca su-madhyamāṁ*

Mano brangiosios lieknaliemenės gopės, kai kurie žmonės yra tikrai gailestingi, arba, kaip tėvai, myli natūraliai. Tokie žmonės, kurie su pasišventimu tarnauja net ir tiems, kurie nesugeba atsiliepti tuo pačiu, eina tikroju, nepriekaištingu religijos keliu, jie taip pat yra tikrieji geradariai.

Visvanatha Cakravarti Thakura: Krišna čia atsako į antrąjį klausimą. „Kas gerbia tuos, kurie patys jų negerbia, rodo besąlygišką pagarbą. Jie yra dviejų kategorijų: Turintys šeimyninius santykius, pavyzdžiui, tėvas ir motina, ir tie, kurie iš prigimties yra gailestingi. Tiksliau, „gailestingi“ yra tyri bhaktai, pavyzdžiui Prahlada Maharadža, kuris parodė besąlygišką gailestį. Abi šios kategorijos negalvoja apie asmeninę naudą. Nesvarbu, ar jie yra laimingi ar nelaimingi, jie ir toliau palaiko santykį su kitu žmogum, net ir po mirties neatsisakydami savo pagarbos. Tarp jų tyri bhaktai yra geriausi, o motina bei tėvas priskiriami antrai klasei. Šių abiejų klasių religingumas (dharma) yra nepriekaištingas (nirapavādah), nes jie nesitiki materialių rezultatų. Jų amžina draugystė ir tyra meilė (sauhrda:prema) taip pat nepriekaištinga.

„O lieknaliemenės (su-madhyamāh). Žodis su-madhyamāh netiesiogiai reiškia, kad vidurinis (madhyama) gopių klausimas yra pats puikiausias (su). Kadangi pirmasis ir paskutinis klausimai tinka ir begėdiškiems pavyzdžiams, jie nėra tokie garbingi.“ Arba tai gali reikšti: "Šis vidurinis atsakymas iš tiesų skirtas jums, gopėms, kurios įkūnijate vidurinio klausimo atsakymą.“

Tekstas 19

*bhajato 'pi na vai kecid
bhajanty abhajataṁ kutaṁ
ātmārāmā hy āpta-kāmā*

akṣ ta-jñā guru-druhaḥ

Tada yra ir tie, kurie dvasiškai patenkinti savyje, materialiai pasisotinę, arba nedėkingi iš prigimties, arba tiesiog pavydi vyresniems. Tokie žmonės nemylės net tų, kurie juos myli, o ką kalbėti apie tuos, kurie yra priešiški.

Visvanatha Cakravarti Thakura: Krišna šiame posme atsako į trečiąjį gopių klausimą.

„Kadangi kai kurie žmonės nerodo pagarbos ar neatsiliepia tiems, kurie gerbia juos, kaip galima kalbėti apie tai, kad jie gerbtų tuos, kurie jų negerbia? Yra keturi tipai, išvardinti nuosekliai nuo didesnio iki menkesnio. Pirmasis yra ātmārāmā, kurie džiūgauja tik savyje ir amžinai žvelgia savo vidun. Antrasis tipas yra āpta-kāmā, kuris, nors žvelgia į išorę, jau patenkino visus savo materialius troškimus, todėl nesiekia malonumų iš kitų. Trečiasis tipas yra nedėkingas žmogus (akṣ ta-jñā). Nors jie nori, kad kiti tenkintų jų jusles, kai kiti jiems padeda, jie to nepripažįsta.

Ketvirtasis tipas yra guru-druhaḥ, kuris yra priešiškas savo vyresniesiems. Jis nepripažįsta, ką kiti dėl jo padarė, ir negana to, be jokios paaiškinamos priežasties rodo jiems neapykantos perteklių. Tie, kurie turi priežastį būti priešiškais, vadinami alpa-druhaḥ, mažesnio laipsnio guru-druhaḥ. Be to, guru druhaḥ yra ir tie, kurie rodo neapykantą savo globėjams, bei tie, kurie skaudina jiems ištikimus žmones. Tai trijų tipų guru-druhi, tie, kurie negerbia kitų.

Tokiu būdu, mes turėjome vieną pavyzdį (savanaudis žmogus) pirmam klausimui, du pavyzdžius (Prahlada, motina ir tėvas) antram, ir šešis pavyzdžius trečiam, taip turėdami iš viso devynis pavyzdžius.

Tekstas 20

nāhaḥ tu sakhyo bhajato 'pi jantūn
bhajāmy amī ām anuvṛtti-vṛttaye
yathādhano labdha-dhane vinaḥ
tac-cintayānyan nibhṛto na veda

O gopės, bet kodėl Aš ne iš karto atsiliepiu į gyvų būtybių meilę, netgi tada, kai jos Mane garbina? Priežastis, yra ta, kad Aš noriu sustiprinti jų meilės pasiaukojimą. Tada jie tampa panašūs į skurdų žmogelį, kuris uždirbo kažkiek turto ir vėl jį prarado, ir taip pergyvena dėl to, kad negali galvoti apie nieką kitą.

Visvanatha Cakravarti Thakura: Gopės sakė: „Kāṇḍa, Tavęs nėra tarp tų pavyzdžių, kuriuos pateikei savo atsakymuose į pirmą ir antrą klausimą. Tu nesi savanaudis materialistas, taip pat nesi nei gailestingas bhaktas, nei motina ar tėvas. Prašau, pasakyk mums tada, kuriam iš keturių guru-druhi tipui Tu priklausai?

Krišna atsakė: „Jūs norite iš Mano paties lūpų išgirsti apie Mano pralaimėjimą? O sakhės, jūs šypsotės ir su piktdžiuga dairotės viena į kitą! Prašau paklausykite Manęs. Kiek Aš esu Nārāyaṇa, tiek esu patenkintas savyje (ātmārāmā) ir tiek visi mano norai patenkinti (pūrṇa-kāma), bet kaip Nandos sūnus, aš nesu nei vienas iš šių. Kaip paprastas piemenukas, nestudijavęs nīti-śāstrų, Aš esu akāṣa-jñā (neišmanėlis), bet kaip Nārāyaṇa aš kṣa-jñā, visažinis ir taip pat dėkingas. Aš esu guru-drohi, nes įskaudinau jus kartą atstumdamas po to, kai daugybę kartų mėgaudamasis su jumis pramogomis parodžiau savo prielankumą. Vis dėlto, Aš nesu guru-drohi, nes vėl pasirodęs, suteikiau jums ekstazę.

Gopės: „Tai kuriam tipui Tu priklausai?“

Kāṇḍa: "Nei vienam iš šių (nāham)“ Čia žodis tu (iš kitos pusės) reiškia kad bus pristatyta priešinga idėja. „Aš neatsiliepiu jokiai gyvai esybei, kuri gerbia ar garbina Mane.“

Gopės: „Bet kuo tai skiriasi nuo (guru-drohi) grupės, kurią Tu anksčiau paaiškinau?“

Kāṇḍa: „Toms atsidavusioms sieloms, kurios garbina Mane nāma-kīrtanu ir kitomis priemonėmis, Aš neatsiliepiu tam, kad išstobulinčiau jų garbinimą. O gopės (abalā-gana), kurios negalite suprasti Mano tikrų ketinimų! Nematydamos Manęs, šios atsidavusios sielos išsiugdo didelį nuolankumą, jausmą: vaje, vaje, viskas ką aš dariau buvo nereikalinga. Aš esu nusikaltėlis, todėl Kāṇḍa man neparodė net menkiausio prielankumo. Aš pasmerktas!

„Tie, kurie dar neišugdė brandžios meilės Man, nuolatos taip galvodami išsivaduoja iš geismo ir pykčio ir pažadina tyrą pasiaukojimą, kupiną galios ir skaistumo. Tačiau tu, kurių meilė Man (Kṛṣṇa-prema) jau brandi, prigimtis visai kitokia. Jiems aš neatsiliepiu, norėdamas padidinti jų prisirišimą prie Manęs. Aš pasirodau ir vėl dingstu, siekdamas pagilinti jų meilės prisirišimą.“

Šiuo atžvilgiu žodžiais, prasidedančiais yathā, pateikiama analogija su tais, kurie jau turi premą. Kai skurdus žmogus uždirba turto ir vėl jį praranda, jis kupinas (nibhrta) minčių apie šį turtą, ir negali galvoti apie nieką kitą, net ir valgį ar gėrimą. Tie, kurie pasiekė premą, o tada vėl prarado Viešpatį, reaguoja panašiai.

Kṛṣṇa a: „Tad, iš tiesų Aš esu maloningas. Mano garbintojai trokšta tokio visiško prisirišimo prie Manęs. Todėl, norėdamas vis labiau padidinti šį prisirišimą, nors išoriškai atrodo ir nesugebu jiems atsilipti, vis dėlto nepastebimai Aš jiems atsiliepiu labai intensyviai.

„Nors jūs, gopės, esate idealus pavyzdys tų, kurie garbina net tuos, kurie jų negarbina, Aš taip pat esu labai gailestingas, netgi tiek pat kiek ir jūs, nes Aš suteikiu jums savo daršano dovaną. Nederėtų manyti, kad tik būdamas šalia Aš atsiliepiu į meilę, o jei Manęs šalia nėra, tuomet Aš ir neatsiliepiu. Nes tada Mano pažadas: ye yathā mā prapadyante tā s tathaiva bhajāmy aham – „Aš atsiliėpsiu taip, kaip jie Mane garbins“ (Bg. 4.11) būtų sulaužytas.“

Tekstas 21

*eva mad-arthojjhita-loka-veda
svānām hi vo mayy anuv ttaye 'balā
mayāparok a bhajatā tirohita
māsūyitu mārhattha tat priya priyā*

Mano brangiosios merginos, suprasdamas, kad vien dėl Manęs jūs atmetėte žmonių nuomones, Vedų ir savo artimųjų autoritetą, Aš taip elgiausi tik tam, kad padidinčiau jūsų prisirišimą prie Manęs. Net ir staigiai pasišalinęs iš jūsų akivaizdos, Aš niekada nenustojau jūsų mylėti. Todėl, mano mylimosios gopės, prašau nelaikykite blogų jausmų Man, savo mylimajam.

Visvanatha Cakravarti Thakura: „Tai tiesa, kad tu visiškai atsiliepi bhaktams, kurie nepasiekė premos ir tiems, kurie premą jau pasiekė. Dabar Tu mus priskaičiavai prie šių paprastų gyvų būtybių, nes su mumis elgiesi kaip ir su jais.“

Numatydamas šias gopių abejones, Krišna tarė: „O brangios mylimosios! Jūsų lotosinių pėdų dulkės Man brangesnės, nei nesuskaičiuojami milijonai Mano gyvenimų. Prašau atleiskite Man už bjaurų elgesį su jumis šiandien, kad elgiausi su jumis kaip su paprastais žmonėmis.“ Tai žodžio evam prasmė. Arba evam gali reikšti „toku būdu“.

„Dėl Manęs jūs atsisakėte pasauliečių (loka) nuomonių, negalvodamos, kas teisinga ir neteisinga, o taip pat Vedų (veda), nepaisydamos, kas yra religinga, o kas ne. Be to, jūs atsisakėte savo potraukio artimiesiems (svanam), turtams ir draugams ir atėjote pas Mane. Siekdamas padidinti jūsų meilės polinkį (anuvṛttaye), Aš atsiliepiu jums neregimai, kaip tai darau su savo paprastais bhaktais. Aš dingau iš jūsų akiračio trokšdamas išgirsti jūsų meilės kupinas aimanas.“

Šiais apgailestaujančiais šūksniais Kṛṣṇa pripažįsta, kad pasielgė labai neteisingai. Krišna sako: „Tokių bhaktų kaip jūs, nebuvo nei praeityje, nėra dabar ir nebus ateityje. Nėra daugiau tokių bhaktų kaip jūs, kurių potraukis Man toks didelis, kad niekada nesumažėja nei vienu atomu. Todėl prašau atleiskite šią Mano neteisybę, kurią padariau, kad parodyčiau kitiems premi-bhaktams kokia didi jūsų meilės išsiskyrimo šlovė. Prašau atleiskite Man, kad netinkamai pasirūpinau jums. Jūs neturėtumėt būti Man priešiškos (asūyitum) arba ieškoti Manyje trūkumų, nes Aš esu jums brangus (priya). Tikrai, mylintys neima į širdį savo mylimųjų (priyam) trūkumų.“

Tekstas 22

*na pārāye 'haṁ niravadya-saṁ yujāṁ
sva-sādhū-kṁ tyaṁ vibudhāyūṁ āpi vaṁ
yā mābhajan durjara-geha-śṁ khalāṁ
saṁ vṁ ścyā tad vaṁ pratiyātu sādhunā*

Aš nesugebėsiu grąžinti Savo skolos už jūsų tyrą tarnystę net per visą Brahma

gyvenimą. Jūsų santykis su Manimi yra nepriekaištingas. Jūs garbinote Mane, nukirsdamos visus šeimyninius ryšius, kuriuos taip sunku nutraukti. Todėl, lai jūsų pačių šlovingi darbai bus jums atlyginimas.

Visvanatha Cakravarti Thakura: Krišna pasakė: „Dabar paklausykite, kas dedasi Mano galvoje. Jūsų santykis su Manim yra nepriekaištingas ir besąlygiškas (niravadya-samyujām). Jis nepriklauso nuo jokių sąlygų, kurias sukuria materialūs siekiai (kāma), darbas dėl rezultatų (karma), pasauliečių nuomonė (loka), religinės nuostatos (dharma), arba šventraščių paliepimai (śāstra). Jūs visos esate šventos (śva-sādhū) tiesiog dėl gerų darbų (kṛtyam), kuriuos atlikote. Jūs tapote šventos ne dėl sąlyčio su kažkuo. Aš nepajėgčiau tinkamai atsilyginti jums, net jei gyvenčiau tiek kiek pusdieviai. Žodis kṛtyam yra vienaskaita, o tai užuomina, kad net vieno tokio gopių veiksmo niekada nebus galima atlyginti.

„Visiškai nukirsdamos (samvr̥cya) prisirišimų prie artimųjų (vyrų, brolienų, tėvų ir brolių) grandines (geha-śrīkhalā), kurių šiaip nereikia nukirsti, jūs garbinote Mane (mābhajan).“ Kita mā bhajan prasmė yra tokia: Mā yra naudojamas kaip neiginys, šiuo atveju reiškiantis: „Jūs nukirtote visus ryšius su savo šeimomis ir įgijusios Mane visiškai nebebendraujate su jais, skirtingai nei nebrandūs jogai, kurie vis tiek išlaiko šią tokį prisirišimą prie šeimos.“

„Iš kitos pusės, Aš garbinu jus, bet tuo pat metu išsaugau savo meilę Savo tėvams, broliams ir draugams. Nors Aš pažadėjau atsakyti tuo pačiu tiems, kurie atsidavė Man (ye yathā mā prapadyante), jūsų atveju Aš nesugebėjau įvykdyti šio pažado. Aš neatsakiau jums tuo pačiu, neatsisakiau Savo tėvo, motinos, brolio ir draugų. Man neįmanoma atsilyginti jums už tai, ką jūs padarėte. Todėl tegul jūsų pačių tyras charakteris bus jums atlyginimas. Nors jūsų geras charakteris leidžia jums atleisti Mano kaltę ir išvaduoti nuo skolos, vis tik Aš lieku amžinai skolingas jums.“

Gopės tada savo prote apsvarstė: „Nors Kṛṣṇa, būdamas Aukščiausiu Dievo Asmeniu, yra kupinas visų transcendentinių savybių, nors Jis neturi nei menkiausio trūkumo, ir viską žino apie mūsų meilę Jam, Jis taip pasielgė (palikdamas mus), kad patvirtintų mūsų meilės Jam pranašumą ir taptų skolingas mums.

Tai mes, norėdamos nugalėti Kṛṣṇą ir savo mįslėmis kritikuodamos Jį už Jo elgesį, savo ketinimais elgėmės visiškai amoraliai. Jis gi tetroško patvirtinti mūsų iškilnią padėtį. Mes niekada neturėjome taip pasielgti! Taigi, faktiškai Kṛṣṇos meilė nugalėjo mus.“